

La

Eglute

1973 SAUSIS

▲ eglutė ▲

1973 SAUSIS

turinys

- 3 SAUSIS, R. Jotvingytė
- 4 IR SENELIS BUVO VAIKAS, A. Baronas
- 10 ŽIEMA, Samanė
- 11 KUDLIUS, D. Lipčiūtė
- 15 LOPŠINĖ, R. Kisielius
- 16 KRYKLĖ, M. Kvietytė
- 27 KNYGOS, GALVOSŪKIS
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 32 PAVEIKSLU PARODA

piešiniai

- A. Trinkūnaas — viršelio vinietė, psl .11, 12, 13, 14
- P. Jurkus — psl. 2
- Z. Sodeikienė — viršelis, 3, 10
- J. Kiburas — 4, 6, 7, 8, 9
- J. Paukštienė — 15
- A. Sutkuvienė — 16, 17, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy— \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SAUSIS

Ritonė Jotvingytė

Sausis draugas šalto vėjo,
Pilko debesio sparnais
Eina, lekia, šokinėja
Apšarmojusiais langais.

Sausis kanda sniegiaus nosį,
Dažo sesės veidelius.
Ir išpusto, sukedena
Paukštuzėlių lizdelius.

IR SENELIS BUVO VAIKAS

Aloyzas Baronas

Jonukas ir Sauliukas tyliai srėbė pietų sriubą. Tos sriubos jie nelabai norėjo, bet mamytė šiandien juos jau barė, todėl nesipriešino ir valgė.

Sauliukas dieną išvažiavo dviračiu iš tarp automobilių, ir kaimynė amerikietė vos spėjo mašiną sustabdyti — būtų berniuką suvažinėjusi. Kaimynė pasistatė automobilį, atėjo pas Sauliuko mamytę ir tarė:

— Aš galėjau širdies smūgį gauti! Taip išsigandau, kai tas tavo vaikas išlėkė iš tarp mašinų į gatvę. Jie tais dviračiais lekia, lyg galo ieškodami! Jeigu būčiau greičiau važiavusi, nebūčiau galėjusi sustabdyti, — beveik dusdama, kalbėjo stora kaimynė. Ir tikrai — ji buvo susijaudinusi.

Sauliukas stovėjo salionėly tylėdamas. Mama pasakė:

— Labai atsiprašau. Už bausmę, Sauliukas dviračio negaus dvi savaites.

Kaimynė išėjo. Saulius nuėjo į virtuvę, kur jau sėdėjo jo broliukas Jonas ir mamytės tėtė, kurį jie visi vadino tėtuliu.

Berniukai jautėsi negerai, kai mama kalbėjo apie jų draugus. Vienas nukrito nuo garažo stogo, ir jo kaktai susiūti reikėjo keturių siūlių. Kitas draugas beisbolo lazda atmušė gatvėj augančio medelio žievę, kuri atsilupo. Tą vietą, kur atsilupo žievė, tėtis ištepė smala, kad medelis nepradėtų pūti. Mamytė tėtuliui dar pasakė ir tai, kad kažkokie vaikai išmušė garažo langą ir mėlyna kreida subraukė namo duris.

— Čia visi vaikai išdykę, — pyko mama.

Bet tėtulis, kuris visada berniukus užtardavo, tarė:

— Vaikai, kaip vaikai. Vaikai visada visko pridarydavo. Tik reikia skirti, ar daroma tyčia — iš piktos valios, ar be blogo noro. Nereikia užmiršti, kad ir mes buvome maži ir nebūtinai visada geri. . . .

— Vistiek buvome geresni, — vis dar pyko mama.

Pavalgę, tėtulis ir berniukai išėjo į kiemą. Berniukai pasiėmė beisbolo lazdas ir pirštines ir ruošėsi ieškoti žaidimui draugų. Tėtulis įsitaisė kieme ant suoliuko ir pasiėmė laikraštį.

Tėtulis dažnai berniukams papasakodavo pasakų ir tikrų atsitikimų. Jonukas atsisakė beisbolo ir, prisėdęs ant suoliuko šalia tėtulio, paklausė:

— Tėtuli, ar tu visada buvai geras, kai mažas buvai?

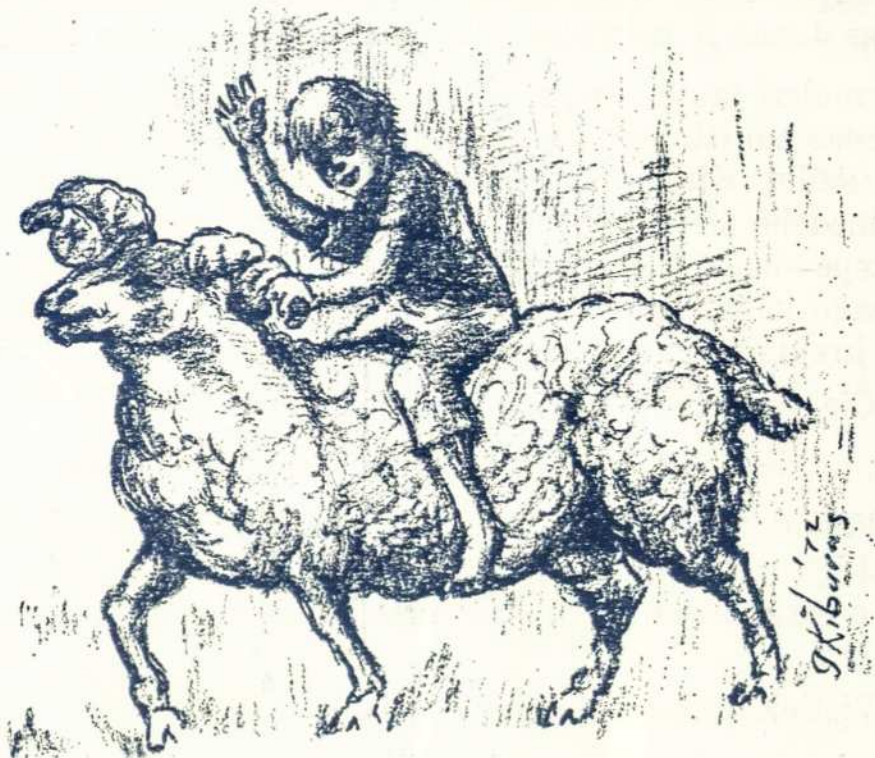
— Norėjau būti geras, bet pasitaikydavo ir nusikalsti.

— Ar tave lupdavo? — paklausė ir Saulius. Prisiminęs, kad negalės važinėti dviračiu, jis neteko noro ir beisbolą žaisti.

— Lupdvo kartais, bet aš ir be lupimo suprasdavau, ką negerai padariau.

Jonukas, girdėjęs suaugusius pasakojant savo nuotykius, tuoj paklausė:

— Raškei svetimus obuolius? Tyčiojais iš barzdoto žydo? Mėtei į kaimyno vištas akmenis? Jojai raitas ant avino? Sudaužei ant tvoros kuolo pamautą ąsotį?

— Ne, — atsakė tėtulis, — aš kartą padariau dar blogiau.

Kieme buvo malonus oras. Baigėsi vasara. Buvo nei karšta, nei šalta. Tėtulis sėdėjo ir galvojo, o berniukai tylėjo ir laukė pasakojimo. Tėtulis pradėjo:

— Aš ir šiandien prisimenu, kaip dar Lietuvoje mes vaikai vienam darbininkui sumynėm gal apie porą šimtų plytų. Plytas, iš kurių statomi namai, jūs matėte ir žinote, kaip jos atrodo. Dabar jas daro fabrikuose, bet seniau, žmonės patys jų pasidarydavo. Darydavo taip: molėtoj žemėj iškasdavo duobę ir ten priminkydavo molio. Paskui tą molį dėdavo į tam tikras plytos didumo, bet be dugno dėžutes. Nubraukę paviršių ir plytas iš formų iškratę, palikdavo džiūti. Iš sausų plytų mūrydavo krosnis, arba naudodavo kitiems reikalams. Sausos plytos, išdegintos tam tikrose krosnyse, naudojamos namų statybai.

Tėtulis pasakojo toliau:

— Viena vasarą, gale miestelio esančiose ganyklose, to miestelio vienas gyventojas iškasė duobę, ir, prisiminkęs molio, dirbė plytas. Tų plytų jis pagamino apie du šimtu. Padarytas plytas plytininkas sudėjo ant lentų džiovinimui. Aš ir mano draugai stebėjome.

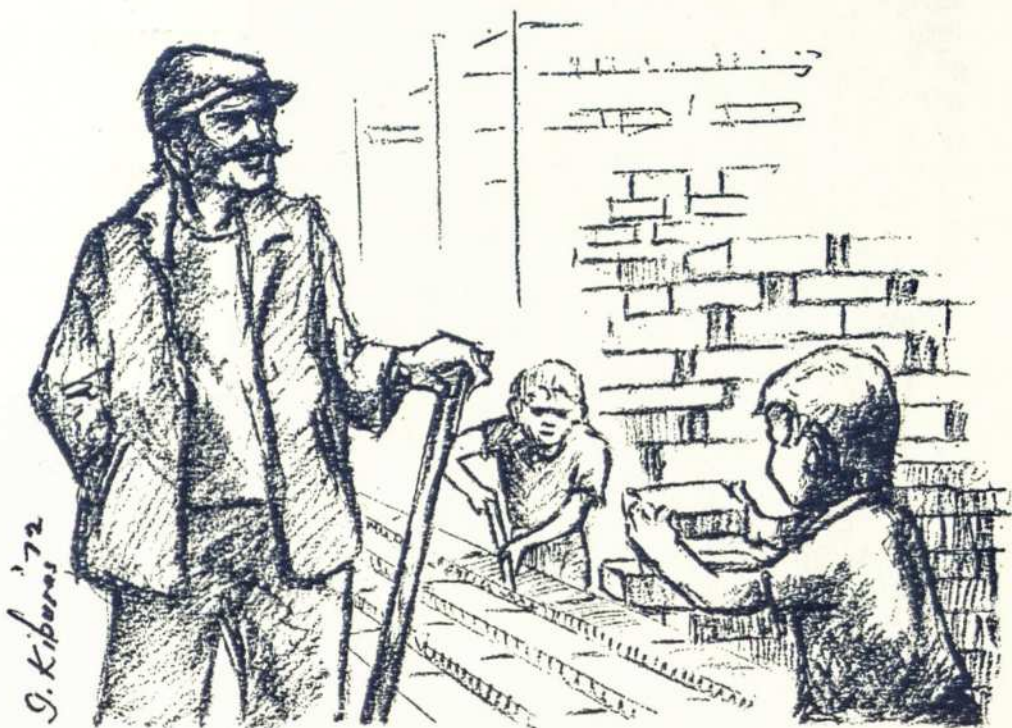

— Kai mums nusibosdavo, bėgdavome į miestelį pasitikti ir išleisti autobuso, kurio atvykimas ir išvykimas buvo svarbiausias kiekvienos dienos įvykis. Taigi ir tą sykį, kai tik autobusas išvažiavo, mes vėl nubėgom prie tų plytų ir ėmėm jomis bėginėti. Vienoj plytoj aš įspaudžiau kojos pirštus. Kitas vaikas užlipo ant visos plytos ir ją suplojo.

— Mums pasidarė linksma ir mes ėmėm šokinėti nuo plytos ant plytos. Nuo mūsų kojų, dauguma plytų išsikraipė, o kitose liko mūsų pirštų, arba kulnų nuospaudos. Mes sugadinome beveik visas plytas. Aš ir dabar prisimenu, kaip plytininkas, beveik verkdamas skundėsi mūsų tėvams. Dar ir dabar man jo labai gaila.

Tėtulis susimąstė, patylėjo ir vėl tęsė:

— Mus tėvai išbarė. Atsiprašė tą plytų dirbėją, ir mes visi trys keletą dienų turėjome jam padėti. Pradžioj, mes išrinkom nesugadintas plytas, o sugadintas sumetėm ir sumynėm molio

duobėje. Iš to naujai suminto molio darėm plytas. Darbas buvo sunkus. Mes tuoj supratom, ką buvom padarę. Tam plytų dirbėjui mes padėjom padaryti plytų daugiau, negu sumynėm. Paskui, kai jas vežė mes dar padėjom sukrauti į vežimą, o nuvežtas iš vežimo iškrauti.

Plytininkas padarytą blogį mums atleido. Kai aš, grįždamas iš mokyklos, su juo susitikau, jis su manim mielai pasikalbėjo. Bet man visada buvo gėda to mūsų negražaus darbo...

Tėtulis kalbėjo toliau:

— Aš prisimenu, kaip mes, nors ir neapgalvotai, bet padarę ką blogo — atgailaudavom. Ir tuos, kurie gailisi ir atsiprašo, aš visada gerai suprantu, — baigė tėtulis.

Į kiemą atbėgo Ranis, Sauliuko ir Jonuko draugas, kuris nesuprato, ką tėtulis lietuviškai sako.

— Ką jis sako? — klausė Ranis, nedrąsiai į tėtulį žiūrėdamas.

— O, nieko, — atsakė Saulius, bet Jonukas Raniui papasakojo tėtulio nuotykių su plytomis, ir kaip už tai buvo nubaustas.

Vaikai išbėgo į mašinoms statyti aikštę žaisti. Kai grįžo, tėtulį rado kieme vis dar tebesėdint. Jiems pasirodė, kad tėtuliui dar ir dabar tebegaila ano nuskriausto plytų dirbėjo...

Berniukai nutarė, kad daug paprasčiau yra būti visada gerai, nei bloga padarius gailėtis ir vargti atitaisinėjant klaidas.

ŽIEMA

Samanė

Kai jau šalta — ausys rausta
Ir, kai ima ir sukausto
Šiaurys ledą virš takų,
Tai šakose net baugu.
Žvirblių plunksnos pasišiaušę,
Žvirbliai rėkia: “Ten, kur kriaušė
Ilgai noko po lapu,
Tuoj numirsime badu!”
Nes, kai vėjai žeria sniegą
Ir, kai žemė giliai miega,
Baltą dukną klodama,
Vaikšto viešpatė Žiema.

KUDLIUS

Danutė Lipčiūtė

Dalytės mama piešė paveikslus. Mergaitė sėdėdavo šalia ir stebėdavo, kas pasirodys iš po teptuko: gėlė, daržovė, grybas ar žuvis. Ir pamokas ji ruošdavo tame pačiame kambaryje, kur mamytė piešė. Nereikėjo bėginėti laiptais aukštyn, žemyn, kai uždaviniai buvo neaiškūs, ar kai klausimai nesuprantami.

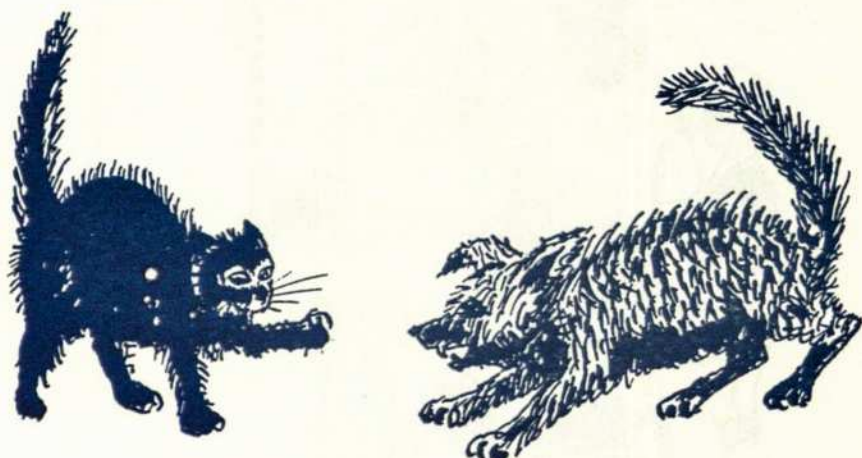

Dalytė turėjo šunį — Kudlių ir katytę — Murką. Kudliaus vardas jam labai tiko. Jis buvo nedidelis, visas apžėlęs ilgais plaukais. Turėjo nudribusius ūsus, o galva visad pasišiaušus — lyg iš Afrikos atbėgusio liūto.

Kudlius nemėgo būti vienas. Jis sėdėdavo kartu, kai mama piešė ir Dalytė ruošė pamokas. Su kate Kudlius nežaidė. Jis jos nemėgo.

Tada buvo vėlyvas, bet šiltas ir gražus ruduo. Vieną savaitgalį šeima išvažiavo į gamtą. Buvo nuostabiai spalvingi medžiai, ir mamytė nutarė nutapyti rudens vaizdų aliejiniais dažais. Vieną paveikslą ji pavadino "Miškas dega". Tai buvo įvairių, gražiai susipynusių spalvų derinys. Atrodė, kad miškas tikrai pilnas ugnies. Pabaigusi, mama paveikslą pastatė prie sienos ant grindų. Aliejiniai dažai ilgai džiūsta.

Tuo laiku Dalia grįžo iš mokyklos. Kai ji įėjo į mamos darbo kambarį, pro duris kartu įslinko Murka. Kudlius išsišiepė ir pašiaušė ūsus. Murka išrietė nugarą. Šuo puolė neprašytą viešnią

ir ėmė vaikyti po kambarį. Iš karto Dalytė ir mama juokėsi. Bet kai nuo stalo nugriuvo lempa, ir kreidos ir pieštukai pasipylė ant grindų, abi pamatė, kad blogai. Mama bandė Murką išprašyti laukan. Murka išsigando ir šoko pro pravirą langą. Užkliudė ten stovėjusį spygliuotą kaktusą, kuris užkrito Kudliui tiesiai ant uodegos.

— Aūūūū! — cypė ir staugė Kudlius, lyg devyni vilkai jį būtų užpuolę.

Nors Dalytė pyko, kad Kudlius toks nedraugiškas katei, bet dabar tuoj bėgo jo guosti. O kai pribėgo, labai nustebo.

— Mama! — sušuko mergaitė labai garsiai. — Pažiūrėk į Kudlių!

Šuo buvo visas margas, išsitepęs dažais. “Degantis miškas” buvo atsispaudęs Kudliaus kailyje!

— Mama, kas dabar bus? Ar Kudlius toks turės likti? — susirūpino Dalytė. Ji žinojo, kad aliejinius dažus labai sunku išvalyti.

— Viskas bus gerai, — ramino mama. — Mes išvalysim Kudliaus gaurus terpentinu. Ji paėmė skudurėlį, sudrėkino terpentinu ir pradėjo valyti Kudliaus margą kailį. Dalytė traukė kaktuso spyglius iš uodegos.

Abiems darbas nesisekė. Kudlius unkštė ir veržėsi iš rankų. Terpentinas graužė jo akis ir erzino jautrią nosį. Jis vis labiau ir labiau nerimo, kol, pagaliau išsprūdo iš mamos rankų ir nėrė pro duris. Kieme jis lakstė kaip pakvaišęs. Gaudydamas savo uodegą, sukosi ratu ir lojo ir lojo.

— Kas jam darosi? — nesuprato Dalytė. — Kaip mes jį išvalysim, jei nesiduoda?

Tuo tarpu mama kažką sugalvojo. Pripylė vonią šilto vandens. Vargais, negalais abi su Dalyte sugriebė Kudliu, nunešė į vonią ir pradėjo prausti. Šiltas vanduo ir muilas gerai veikė.

Išmaudytas, Kudlius aprimo. “Degantis miškas” Kudliaus kailyje buvo užgesintas. Mama pataisė savo paveikslą ir padėjo aukštai. Murka tupėjo ant palangės ir šildėsi sulutėje. Dalytė sėdo pamokas ruošti, o mama baigė tvarkyti kambarį. Viskas vėl buvo ramu.

LOPŠINĖ

Romualdas Kisielius

**Užmerk akis, mažute mano,
Ir gražų sapną tu sapnuok.
Už lango jau visai sutemo —
Miegok ramiai, miegok.**

**Prie lopšio miega tavo lėlės,
Meškiukas ir varlė žalia.
Ir tu sapnų šalies šešėliuos
Spindėki žvaigždele.**

KRYKLĖ

Milda Kvietytė

Miesto parkas buvo labai didelis ir gražus. Laukinės antys ten plaukiojo būriais. Žmonės mylėjo antys. Jas maitino, kad būtų laimingos ir nepaliktų tvenkinio. Gintas susidraugavo su gudriausia tvenkinio antimi. Ją vadino Krykle. Ji suprato žmonių kalbą, o Gintas išmoko suprasti ančių kalbą.

Antys turėjo labai daug giminių. Jų giminės gyveno visuose pasaulio kraštuose. Parko antys skrisdavo vasarą lankyti giminių net į labai tolimus šiaurės kraštus. Neseniai Kryklė atsisveikino Gintą ir išskrido pas savo tetą. Kryklė buvo būrio vadovė. Gintas eidavo kasdien į parką, sužinoti ar tvenkinio antys negavo žinių apie Kryklės būrį.

— Turėk kantrybės, Gintai. Jos skrenda labai toli. Jų kecionė užtruks kelias savaites, — ramino Gintą vienas gražus antinas.

Pagaliau vieną dieną antys pranešė Gintui, kad Kryklė su savo būriu grįžta. Gintas nubėgo namo, paprašė mamytės pyrago grįžusioms antims pavaišinti.

Nuėjęs prie tvenkinio, Gintas rado antis linksmai kvaksint. Jos, pakėlusios galvas, stebėjo šviesius debesis, ramiai plaukiančius iš pietų į šiaurę. Kryklės jų tarpe nebuvo.

Gintas atsisėdo ant suolo prie tvenkinio. Jis klausė, ką antys pasakoja.

— Kryklė paprastai grįžta su savo būriu anksti. Šiandien jau vidudienis, o jų vis nėra, — dūsavo antys.

— Nenusiminkite! Tuoju joms išlįs iš debesų. Šiandien debesis labai trukdo skridimą, — ramino antinas.

Antys nurimo ir pradėjo vandenyje turlenti. Gintas žiūrėjo į padangę. Dangus buvo labai gražus. Balti debesėliai slinko pamažu.

— Ei, žiūrėkite! Skrenda virtinė ančių. Tikriausiai grįžta mūsų keleivės, — kvaksėjo antinas.

Gintas ištraukė iš kišenės nosinę ir ėmė mojuoti. Sveikino grįžtančias. Tvenkinyje antys plasnojo sparnais ir linksmi krykštė. Parskridusios nusileido į vandenį. Gintas pamatė Kryklę. Ji sveikinosi viduryje tvenkinio su antimis. Pasisveikinus, atsigrįžo į Gintą, stovintį ant kranto. Kryklė paliko antį ir kvaksėdama plaukė pas Gintą.

— Sveikinu, Kryklele, laimingai grįžusią į savo tėviškę! — linksmi šaukė Gintas.

— Ačiū, Gintai! Smagu tave matyti sveiką ir linksmą! Taip ilgai nekalbėjome. Labai pasiilgau tavęs, — krykštavo Kryklė.

— Kaip sekėsi kelionėje? Ar buvo smagu pas gimines? — klausė Gintas.

— Labai smagu! Aplankėme tetą ir jos būrį. Nuskridome ir pas tetos draugus. Jie gyvena labai toli. Iš ten mus nuvedė pas tavo dėdę Stasį... Kalbėjau su juo, — kvaksėjo Kryklė.

— Tikrai? Ačiū, kad ten nuskridai! Pasakok! — prašė Gintas.

— Tavo pasakojimų apie dėdę Stasį neužmiršau. Savo tetai papasakojau apie tave ir dėdę. Paminėjau, kur gyvena Stasys. Mano teta yra labai gera. Ji stengiasi kiekvienam padėti. Ji mane ragino ten skristi. Sutarėme ir išskridome didelis būrys, nes atsirado daug norinčių.

— Mūsų kelionė buvo labai įspūdinga. Matėme daug gražių vaizdų, bet labai pavargome. Radome didelį ežerą. Nutarėme nusileisti ir pasilsėti. Nutūpėme. Ten mus pasitiko naras ir maloniai pasveikino. Narai tame ežere vasaroja. Narui papasakojome, kodėl atskridome. Jis labai susidomėjo.

— Šioje apylinkėje yra daug stovyklų, kur gyvena tremtiniai. Jie kerta ir valo miškus. Čia žemė yra labai derlinga. Valdžia nori ją paversti dirbamais laukais. Visi ežero gyventojai užjaučiame tremtinius. Jie yra nelaimingi žmonės. Juos kankina. Aš rytoj parodysiu. Manau, rasite ir tą, kurio ieškote, — žadėjo naras.

Rytą naras mus prikėlė prieš saulės tekėjimą. Tuoju išskridome. Naras mus nuvedė į didelį mišką. Viduryje miško buvo aikštė. Ten pamatėme daugybę iš šakų padarytų palapinių. Aikštė buvo aptverta spygliuotų vielų tvora. Aplinkui vaikščiojo ginkluoti sargybiniai. Tuo laiku iš palapiniųėjo vyrai. Jie buvo labai liūdni, pavargę ir nelaimingi. Vyrai buvo įvairiausio amžiaus. Buvo senų ir jaunų.

Miške susitikome varnas. Iš jų sužinojome, kad šios stovyklos vieną tremtinį vadina Stasiu. Tada naras patarė mums grįžti į ežerą, o vakare vėl atlėkti į šią stovyklą. Naro siūlymą mes priėmėme.

Visą dieną džiaugėmės ežeru, bendravome su antimis ir narais. Pavakare nuskrudome prie palapinių. Pamatėme tremtinius lėtai grįžtančius į stovyklą. Mes laukėme prie tako krūmuose. Negaliu suprasti, kodėl, bet aš garsiai sušukau: "Stasy, Stasy!" Vienas žmogus sustojo ir pradėjo dairytis. Mes visi jį matėme. Prižiūrėtojas piktai suriko:

— Stasy, gal užsimanei rimbo? Žinai, kad draudžiama dairytis!

Žmogus nuleido galvą. Nieko neatsakė. Tylėdamas ėjo toliau. Mes matėme, kai jis įlindo į palapinę. Laukėme, kol visai sūtemo. Naras atskrido prie manęs ir pasakė, kad jau galima artintis prie Stasio palapinės. Išlindau iš krūmų ir nukrypavau prie Stasio palapinės. Palapinėje buvo tylu. Aš pradėjau šnibždėti:

— Stasy, Stasy, išeik!

Mano širdis smarkiai plakė. Man atrodė, kad jos plakimas toks garsus, kad visi girdi. Išgirdau palapinėje šlamesį. Tuoju pamačiau palapinės angoje tremtinį.

— Atleisk man, Stasy! Būtinai turiu su tavim pakalbėti! — prislinkus prie jo kvaksėjau.

— Jis pažvelgė į mane maloniai. Jam pasakiau, kur gyvenu. Pasigyriau, kad draugauju su Gintu. Vyras pasikeitė. Iš jo veido išnyko liūdesys ir nuovargis.

— Nejaugi! Tai tu pažįsti mano sesutės sūnų — tyliai kalbėjo Stasys.

Tuo laiku išgirdome šlamesį. Stasys sudrebėjo. Man buvo labai gaila, bet nežinojau, kaip jį raminti. Abu tylėjome. Pamažu Stasys nurimo. Paklausiau, ką turiu Gintui pasakyti.

— Prašau pasakyti jam viską, ką čia matei, — atsakė Stasys.

— Gal galime jums pagelbėti? — klausiau.

— Paprašykite Gintą, kad jis su draugais melstųsi už mus. Tik Dievas gali mums padėti. Žmonių pagalba mūsų nepasiekia.

Mudu kalbėjome ilgai. Stasys pasakojo apie sunkų darbą, maisto trūkumą, prižiūrėtojų žiaurų elgesį, prastą poilsį.

— Ar šioje palapinėje nakvojate ir žiemą? — paklausiau.

— Taip, žiemą, pavasarį, vasarą ir rudenį, — atsiduso Stasys. — Ačiū už aplankymą ir žinias apie mano sesutę ir jos sūnų.

— Liūdnas jūsų gyvenimas. Tikiu, kad jis neilgai truks.

Aš norėjau jam palikti nors mažą vilties spindulėlį. Grįžome į ežerą labai prislėgti. Skirdamiesi su naru ir kitais ežero gyventojais, prašėme, kad jie lankytų stovyklą, kol mes sugrįšime.

Grįžome į tetos ančių būrį labai pavargusios. Teta gyvena upėje, kuri teka per dideles pelkes. Ten labai rami ir saugi vieta. Išsėjomės kelias dienas. Kalbėjomės apie tuos vargšus žmones. Vienas antinas su draugais buvo neseniai keliavęs. Jis pasakojo, kad jie radę planetą, kurioje sudėti mažičiai staleliai. Jie skirti nelaimingiems žmonėms padėti.

— Suprantu, Krykle, tu galvoji, kad reiktų parūpinti tokį stalelį dėdei Stasiui, — atsiliepė Gintas.

— Atspėjai. Mes visi ten taip sutarėm, — prisipažino Kryklė.

— Bet jūs užmiršote, kad tuos žmones visą laiką stebi sargai. Jie atims stalelį, — aiškino Gintas.

— Mes taip aiškinome antinui, kaip tu kalbi, Gintai. Jis sako, kad stalelį planetoje mato visi, o žemėje tik tas, kam jis duotas. Stalelis vykdo tik savo šeimininko prašymus.

— Mamytė man pasakojo apie tokį stalelį. Kai tik pasako: „Staleli, apsidenk“, tai tuojuo ant jo atsiranda skanių valgių. Stalelis klausydavo visų. Jį visi matė.

— Matai, planetos staleliai yra tobulesni. Jei ten keliausime, antinas mums vadovaus. Jis yra labai rimtas. Juo galima pasitikėti. Jei tu, Gintai, pritari, tai aš ieškosiu draugių, ir tuojuo skrisime. Stalelis būtų puiki kalėdinė dovana tavo dėdei. Ją turėdamas, jis galėtų ir kitiems tremtiniams pagelbėti, — kvaksėjo Kryklė.

— Pasitarsiu su mamyte. Rytoj ateisiu ir tau pasakysiu. Matau, kad esi pavargusi. Linkiu gerai pailsėti. Labai ačiū už žinias ir gražų papasakojimą, — Gintas mandagiai nusilenkė Kryklei.

— Tikrai, esu pavargusi. Rytoj ateik, Gintai. Lauksiu.

Gintas matė, kaip antys apspito Kryklę. Parko medžiuose čiulbėjo paukščiai. “Gintai, pažiūrėk į vakarų padangę” — staiga išgirdo balsą. Gintas pakėlė akis. Ant balto debesėlio stovėjo mažytis stalelis. Jis spindėjo, kaip vaivorykštė. “Ar matai ant debesėlio stalelį? Apie tokį stalelį kalbėjo Kryklė”, — vėl išgirdo Gintas.

Dabar Gintas buvo tikras. Jis ištraukė iš kišenės pieštuką ir popierių. Skubiai piešė debeselį su staliuku. Ši kartą jam sekėsi gerai. Gintas gailėjosi, kad neturėjo spalvotų pieštukų, o tik juodą. Stalelis buvo visai mažas, bet labai gražus. Švietė įvairiomis spalvomis.

— Tavo dėdė Stasys gaus tokį stalelį Kalėdoms, — staiga išgirdo Gintas. Jis apsidairė. Medyje tupėjo nematytas, gražus paukštis. Gintas žiūrėjo ir laukė. Aplinkui buvo ramu. Paukštis pakilo ir nuskrido. Gintas baigė piešinį.

— Nupiešiau tave. Galėsiu parodyti mamytei. Gaila, kad mano piešinys ne toks gražus, kaip debesėlio, — atsiduso Gintas ir vėl pažiūrėjo į dangų. Debesėliai slankiojo, bet stalelio nebuvo matyti.

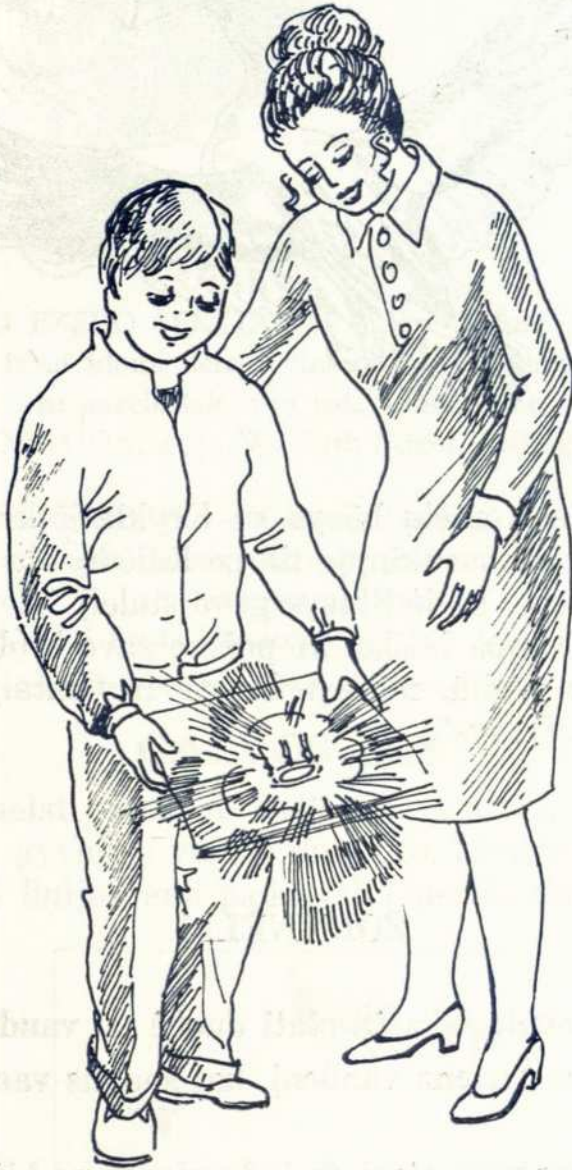
— Štalelis jau išnyko, — atsiduso Gintas. Jis pasiėmė savo piešinį ir, pažvelgęs į jį, aiktelėjo:

— Vaje!

Jo nupieštas stalelis taip pat švietė įvairiomis spalvomis. Jis atrodė taip, kaip debesėlio stalelis. Gintas šoko bėgti namo pas mamytę. Jis papasakojo viską mamytei. Mamytė jaudinosi ir verkė.

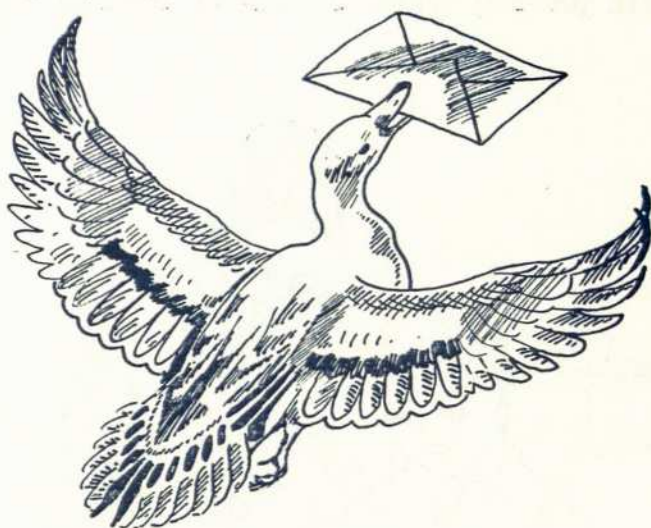
— Mamyte, neverk. Kryklė žada dėdei padėti, — prašė Gintas. Jis papasakojo apie stalelį.

— Gintuti, pasakų staleliai padeda pasakų žmonėms.

— Šitas stalelis yra tikras. Žiūrėk, aš jį nupiešiau!
Gintas ištraukė piešinį, kuris švietė savo spalvomis. Mamytė žiūrėjo. Jos veidas nušvito. Gintas pasakė, ką girdėjo.

— Reikia prašyti, kad Kryklė skristų.

Po kelių dienų ančių būrys su Krykle išskrido. Kryklė su draugėmis pasirodė tvenkinyje tik po Kalėdų. Jos džiaugėsi, kad jų kelionė pasisekė. Dėdė Stasys gavo stalelį. Vieną dieną Ginto mamytė gavo trumpą laišką. Ji pažino savo brolio Stasio rašyseną. Jis rašė: “Ačiū, mieloji Sesute ir Gintai, už nuostabią Kalėdų dovaną. Stasys”.

ŽODYNĖLIS

tvenkinys — žmonių iškasta plati duobė su vandeniu

turlenti — antys turlena vandenį, kai snapus vandenyje judina, taškosi

virtinė — kai kas nors stovi ar juda vienas po kito eilėje

naras — vandens paukštis

rimbas — botagas, kuriuo arklius muša

anga — įėjimas, durys, skylė

prislėgtas — nusimineš, nuliūdes

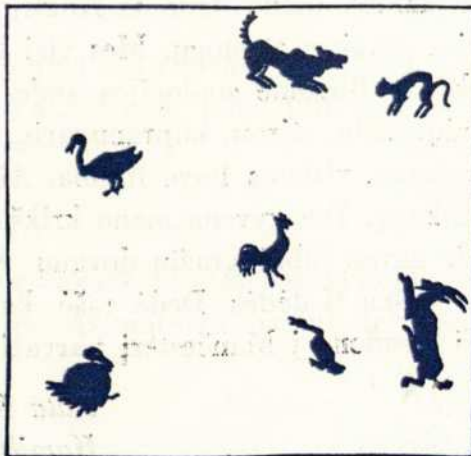
NAUJOS KNYGOS

SAMO EŽERO SEKLIAI — autorė Nijolė Jankutė
labai įdomi detektyvinė pasaka vaikams
su paveikslais, 137 psl., kaina \$4.00
išigyti pas **DRAUGĄ**, 4545 W. 64th Street, Chicago, Ill. 60629

NORĖČIAU SKRISTI — Giedros Gudauskienės parašytos
naujos dainos mažiems ir jauniems
18 dainų su gaidomis
išleido **JAV LB Santa Monicos - W. Los Angelės** apylinkė

GALVOSŪKIS

Šie gyvuliai nuolat pykstasi. Reikia juos atskirti. Trim tiesiom linijom atskirk gyvulius vienas nuo kito. Linijos turi kirsti visą kvadrata. Trys linijos gali padaryti 7 perskyrimus. Pabandyk!

VASARĄ

Vasarą važiavome į Muskoką vienai savaitei. Ten turime vasarnamį. Ėjome žuvauti visą dieną. Man labai patiko. Mano trys sesutės ir vienas broliukas išeidavo prie vandens. Mano paskutinė diena buvo laiminga. Pagavau dvi dideles žuvis, vadinamas "bass" ir dar dvi "sunfish". Tada parvažiavome namo.

*Edis Povilauskas, 9 m.
Hamilton, Canada*

Per mano atostogas atvažiavo mano dėdė iš Anglijos. Jis yra kunigas. Mano tėtė gavo keturias savaites atostogų. Mes visi kartu visur važinėjome ir buvo labai linksma. Buvome zoologijos sode liūtų pažiūrėti. Ten taip pat buvo beždžionių, asilų, stirnų, kupranugarių, dramblių ir kitokių gyvulių. Kai dėdė išvažiavo, visiems buvo liūdna. Aš su tėveliais ir broliuku nuvažiavome į Čikagą. Ten gyvena mano krikšto tėveliai. Ten švenčiau savo gimtadienį ir gavau labai gražių dovanų. Kai sugrįžome iš Čikagos, mano tėtė gavo laišką iš dėdės. Dėdė rašė, kad sugrįžo laimingai, tik lėktuvas sugedo. Iš Londono į Mančesterį parvažiavo traukiniu.

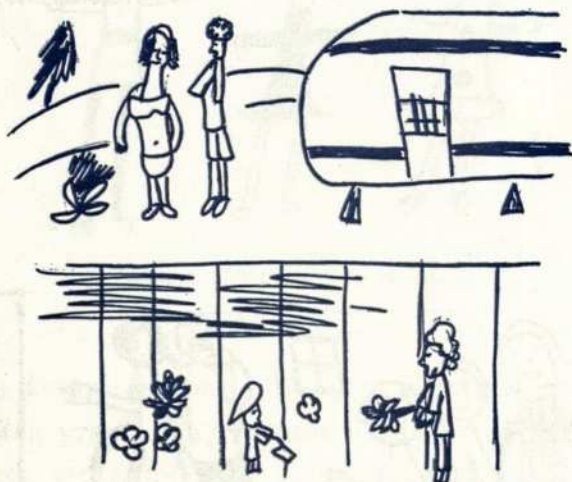
*Rūta Kamaitytė, 8 m.
Hamilton, Canada*

Vasarą žaidžiau su sesute. Mes šokom per virvutę, žaidėm klasę (hop-scotch) ir daug kitų žaidimų. Mano vasara buvo linksma.

*Elytė Budininkaitė, 7 m.
Hamilton, Canada*

Aš, mama, tėtė ir sesutė važiavome į Lake Kiepawa. Miegojome savo vasarnamyje. Vieną dieną aš su sesute pasilikome vieni. Vieną sykį mano sesutė pakėlė antklodę ir pamatė pelę.

*Rimas Šiulys, 8 m.
Hamilton, Canada*

Ramona Cipariūtė, 8 m.

Vieną dieną aš su šeima išvažiavau vasaroti į Crystal beach. Ten visi galėjome maudytis. Vasara man buvo linksma.

*Ramona Cipariūtė, 8 m.
Hamilton, Canada*

Mes praleidome vieną savaitę atostogų stovykloje. Mums ten labai patiko. Miegojome barakuose. Aš norėjau pabūti dvi savaites, bet mama sakė, kad negaliu.

*Ronaldas Bartninkas, 8 m.
Hamilton, Canada*

MŪSŲ ŠEIMA

Mūsų šeimoje yra penki žmonės — tėtė, mama, Krista, Romukas ir aš, Karolina. Mano tėtė ir mama eina į darbą. Mes su sesute einam į mokyklą, o mūsų broliukas būna namuose su močiute. Jis yra tik trijų mėnesių. Kai mes šnekam su juo, jis juokiasi ir mėgina šnekėti. Mes su sesute taip pat einam į lietuvių mokyklą. Mūsų tėtė moko mokinius lietuvių mokykloje. Kai mes einam į lietuvių mokyklą, tai mano mama tvarko kambarius ir skalbia rūbus. Sekmadienį mes einam į bažnyčią.

*Karolina Ottaitė, 8 m.
Montreal, Canada*

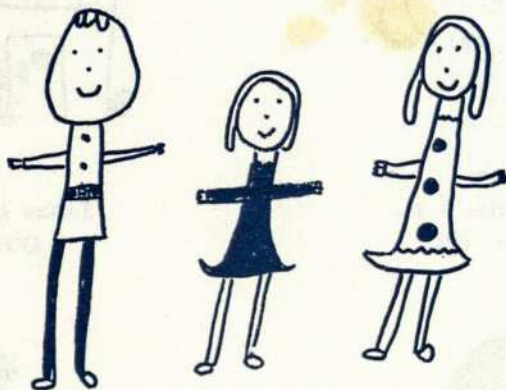
Živilė Jurkutė, 8 m.

Aš turiu didelę šeimą: dvi sesutes — Rimą ir Gintą ir vieną broliuką. Ginta, Rima ir aš einam į mokyklą, o Vytenis, mano broliukas, žaidžia namuose.

*Živilė Jurkutė, 8 m.
Montreal, Canada*

Mūsų šeima yra graži. Mes esam trys. Aš neturiu broliuko nei sesutės. Aš esu vienintėlis vaikas šeimoje. Kiti šeimos nariai yra mama ir tėtis. Mano tėtis grįžta iš darbo 5 valandą. Mano mama dirba namuose. Aš einu į mokyklą. Ten yra labai daug vaikų. Aš esu trečiam skyriuje.

*Daiva Piečaitytė, 8 m.
Montreal, Canada*

Daiva Piečaitytė, 8 m.

Mūsų šeimoje yra keturi žmonės. Aš turiu sesutę, bet neturiu broliuko. Mano sesutės vardas yra Roma, mamos vardas yra Stasė, o tėtės vardas yra Jonas. Aš turiu vieną močiutę namuose, kuri turi gražų vardą. Jos vardas yra Marcelė. Aš taip pat turiu žuvytę ir šuniuką. Aš myliu savo šeimą.

*Gailutė Naruševičiūtė, 8 m.
Montreal, Canada*

Mūsų šeimoj yra penki žmonės: mano tėvelis, mamytė, dvi sesutės ir aš. Viena mano sesutė yra devynių metų. Ji eina į mokyklą su manim. Jos vardas yra Loreta. Mano maža sesutė Romutė yra tik dviejų metų. Ji pasilieka namie ir padeda mamytei, kai mes išeinam į mokyklą, o tėvelis į darbą. Aš dar turiu močiutę, kuri gyvena su mumis, o mano senelis — Lietuvoj. Aš taip pat turiu senelius ir daug tetų, dėdžių, pusbrolių ir pus-seserių.

*Jonas Dainius, 8 m.
Montreal, Canada*

Alp 1485
Larch.

paveikslų paroda

Ruduo
Vida Pociūtė, 8 m.
Chicago, Ill.

Žiema
Jonas Grybinis, 9 m.
O'Fallon, Ill.

Balionas
Andrius Tamulis, 5 m.
Chicago, Ill.

Raisto velniukas
Vincas Prapuolenis, 10 m.
Rahway, N.J.

Skrendu su tėčiu
Gintaras, 6 m.
Lietuva

Vyties Riteris
Linas Grybinis, 7 m.
O'Fallon, Ill.

91.189.126